

MANÁ½ELSTVĀ• - ĀĀESKO VERSUS Ā PANĀŠLSKO

ĀšterĀ½, 03 Ānor 2009

MĀj pĀ™ibĀh zaĀal v zĀ™í 2000, kdy jsem spolu s mými kamarádkami, které stejnĀ jako já chtĀly zkusit být au-pair v Anglii, vstoupila do povinného kurzu angličtiny. "Jmenuji se Tereza a jsem z ĀĀeské republiky", pĀ™edstavila jsem se. "Já jsem Emilio a jsem z Malagy, ŠpanĀlsko", vypadlo z nádherného kluka, který sedĀl vedle, "a jsem veterinĀ™ dodal.

ĀĀímĀ¾ mĀ dostal, neboĀ mým velkým snem bylo se stát veterinĀ™kou. Ale usoudila jsem, Ā¾e na to je lepš a Ā¾e moĀ¾ná v mém dalším Ā¾ivotĀ to tĀ™eba vyjde. (-). Postupem Āasu jsem se zaĀinĀla na angličtinu tĀš víc. Emilio se s námi skamarádil, jezdili jsme na společné výlety, Ā™ešili rozdĀly mezi náši a jeho zemí a Anglií. Jednou jsem mu ukázala fotky náši rodinné farmy a jeho prohlášení, Ā¾e to by byl jeho sen, mĀ absolutnĀ dostalo. Vymýšlela jsem rĀznĀ plány ,jak ho ulovit, nakonec pĀ™ijjal pozvání na film do domu, kde jsem bydlela. A tam se prolomily ledy, jestli se to tak dá Ā™íci o té nesmĀlé puse, kterou jsme si tam dali. MoĀ¾ná bych mĀla podotknout, Ā¾ mĀ v té dobĀ bylo 24, a pyšnila se titulem ing. a on byl o rok starši. Od té doby jsme spolu chodili. JeštĀ teĀ se musím smát nad nášimi telefonáty, kdy jsem si s angličtinou pomáhala "rukama, nohama", i kdyĀ¾ mĀ u toho samozĀ™ejmĀ nemohl vidĀt... BlĀ¾il se konec mého au-pair pobytu a já musela Ā™eš dál. Rozhodnutí nakonec padlo: vrátit se po prázdninách do Anglie a najít si práci a bydlet s Emiliem. KdyĀ¾ jsem pak sedĀla ve zpĀtĀním letadle z Prahy, moje jediná myšlenka byla: "Co tam budu dĀlat a jak to asi všechno dopadne?" HlavnĀ mĀ nejprve Āekal výlet do ŠpanĀlska, coĀ¾ pro mĀ jako holku z malé vesnice, která nikdy nebyla, bylo nĀco neskuteĀného. Palmy, moĀ™e, exotika, zamilovanost... Asi si to kaĀ¾dĀ dokĀ¾e pĀ™edstavit. Po návratu do Anglie nastalo hledání práce stĀenĀ tím, Ā¾e jsem ĀĀeška a tím pádem potĀ™ebuji pracovní povolení. Ale - nevzdala jsem to, pracovala zdarma pro charitu, nevĀdomky "na Āerno" v jednom hotelu. A mezi tím se snaĀila si hrát na "manĀelku". UĀ¾ tenkrát jsem si ale mĀla všimnout, Ā¾e já jsem ten, kdo víc ustupuje a pak i toho, jak si Emilio zapisuje kaĀ¾dou utracenou korunu. Nakonec bylo nutné nĀco proto, abych mohla v Anglii legálnĀ zĀstat, opravdu udĀlat. Varianty získání pracovního povolení nebo studia tam byly pro mĀ (hlavnĀ finanĀnĀ) nemoĀ¾né. Zbylo to poslední, vzít si Emilia. Milovala jsem ho v té dobĀ, myslím, Ā¾e ano. Nakonec tedy byla mini svatba, jen my a svĀdci. A já si našla práci v hotelu a ještĀ jsem vaĀ™ila v jedné malé hospĀdce a díky náhodĀ jsem se navíc stala pĀ™ekladatelkou pro Āeské emigranty, pobývající na území Newcastle. Tím pádem jsme se doma mĀjeli, ale mĀ to zas ani tak moc nevadilo. NávštĀvy ŠpanĀlska uĀ¾ pĀ™estaly být tak vzrušující, a kdyĀ¾ jsme byli u nás v ĀĀech byla jsem ráda za jeho vĀĀné spací siesty... Po dalších tĀ™ech letech jsme oba mĀli dost toho nevlídného anglického poĀasí a nĀkdy i chování tamĀjších lidí a rozhodovali se, co dál. ĀĀechy nebo ŠpanĀlsko? Nakonec padla volba na náši krásnou zemiĀku, Emilio sám to upĀ™ednostĀoval, uĀ¾ jen z hlediska pracovních pĀ™ileĀitostí, které jsou v jeho domovinĀ velice problematické. Dohodli jsme se proto, Ā¾e já pojedu uĀ¾ v létĀ 2004, mĀ zaĀít pracovat jako lektorka angličtiny v jedné jazykové škole. A on Ā¾e za mnou dorazí na jaĀ™e roku dalših. Bydlela jsem zatím u rodiĀ, spokojenĀ se uĀila uĀit a obĀasnĀ telefony od manĀela mi celkem staĀily... ShĀla jsem nás bydlení, a nakonec pomocí mých rodiĀ jsme na hypotéku koupili renovovaný dĀm, kde bylo nutné ještĀ dokonĀit vnitĀ™ní úpravy a mohlo se stĀhovat. MĀj otec tam dĀlal tĀ™ všechno, zdilo se, malovalo, uklízelo a koncem srpna, jsme tam mĀli náši první noc v novém domĀ.. Vím, Ā¾e uĀ¾ v té dobĀ jsem necítila to, co bych asi cítila mĀla.

K lektorce angličtiny jsem se stala ještĀ uĀitelkou na zemĀdĀlské škole, coĀ¾, jak se pozdĀlo, se stalo mým vysnĀným povoláním. Emilio zatím uĀil angličtinu a pozdĀji se zauĀoval v jedné firmĀ, kde by pak mohl pracovat jako veterinĀ™. Postupem Āasu mi zaĀaly Āím dál víc vadit jeho odpovĀdi typu: "na tohle je dost Āasu.., to se udĀlá pozdĀji.., to teĀ není nutné.." Já doposud financovala celou domácnost, splácela hypotéku a byla jakoby taková nepsaná dohoda, Ā¾e velké vĀci bude kupovat on, protoĀ¾ mĀl hodnĀ penĀz nášetĀ™ených. Nu, ale city se poměry vytrácely, já jsem mĀla plnou hlavu uĀení a objevil se mezi námi stereotyp. Doma veĀ™e, televize a on chodil spát uĀ¾ v osm veĀer, protoĀ¾e potĀ™eboval spát svých devĀt hodin.. Nu, nĀjaké milostné hrátky se stávaly spĀnutostí, a pĀ™iznám se, Ā¾e mi to ani nijak nechybĀlo. PoĀ™ád jsem ale Āekala, Ā¾e se nĀco stane a Ā¾e se zase zamilujeme a buď stejně jako dĀ™ív. Jednou jsem na nĀj Āekala v autĀ a kdyĀ¾ pĀ™ichĀzel, problesklo mi hlavou: "Co já vlastnĀ s tímhle dĀlám?" A stalo se. Platonicky jsem se zblĀžnila do mého kamaráda, a došla k zĀvĀru, Ā¾e s tím vším musím nĀco dĀlat. Emilio mi mezitím zaĀal kontrolovat mobil a Āetl e-maily s mojí nejlepši kamarádkou!! A to byl asi vrchol všeho. Tak jsem vyslovila slovo rozvod, pĀ™eci jen nebyly dĀti a podle mého názoru šlo uĀ¾ "jen" o rozdĀlení majetku. Bylo to tĀĀké, mĀli jsme dĀm a pĀ™eci jenom jsme spolu uĀ¾ byli celkem dlouho. TakĀ nĀj to byla rána, uĀ¾ i proto, Ā¾e ve ŠpanĀlsku se nikdy nerozvádí Āenská! Ale jedinĀ chlap.. tomu jsem nemohla uvĀĀmit. LĀto 2005 byla noĀní mĀra, vĀĀné podezĀ™ívání (s tím kamarádem to bylo opravdu jen platonické psaní), Emilio snaĀil otrávit a sebezraĀovat, dokonce plánoval vraĀdu toho kamaráda! Musela jsem s ním mít sex, protoĀ¾e "dokud jsi manĀelka, musíš plnit svoje povinnosti" byla jeho slova. NáštĀstí v zĀ™í odletĀ do ŠpanĀlska na plánovanou operaci. A já mĀla klid na pĀ™ípravu rozvodu. Dohoda o majetku nebyla moĀ¾ná, nedaroval by mi ani halĀ™. Termín byl na únor 2007, psala jsem mu, aby do té doby pĀ™ijjel do ĀĀech. A pĀ™ijjel - jednou jsem veĀer jela z práce domĀ a tam bylo svĀtlo a Emilio tam byl. NeĀekanĀ... zĀ™ejmĀ si myslel, Ā¾e tam budou i cizí boty. stání bylo odroĀeno, protoĀ¾e on chtĀl mít svého právníka. Bydlel v té dobĀ u svých kamarádĀ kdesi u Prahy, do nášeho domu dojíĀdĀ obĀas a bez oznámení.. Sám mi sebral mĀj snubní prstýnek a pak se pobavenĀ koukal, jak ho všude hledám. Hrozil, Ā¾e mi sebere koĀky... PozdĀji jsem zjistila, Ā¾e mi také sebral moje diplomy z vysoké školy a všechno ostatní osvĀdĀení, která jsem mĀla. Druhý pokus o rozvod se uĀ¾ zdaĀ™il, byla uzavĀ™ená dohoda, Ā¾e on si vezme všechno vybavení a ještĀ mu zaplatím pĀ™l milionu korun - do tĀ™í mĀsícĀ od rozvodu. Nu, podaĀ™ilo se mi dĀm vĀas prodat; moĀ¾ná bych ty peníze sehnala i jinak, ale nemohla bych tam být. ChtĀla jsem pĀ™edevším zpĀt své dokumenty, nakonec jsem fakt musela podat trestní oznámení. Nášla jsem si byt v místĀ práce, Ā¾iji si spokojenĀ s kocourem a jsem ráda, Ā¾e je to všechno za mnou. MoĀ¾ná, kdybych více mluvila

tom, co se mi v době manželství nelíbilo, dopadlo by to jinak. Ale obávám se, že ne. Nechci odradit nikoho od českého soužití, u mě byl asi hlavní problém v tom, že "oni všechno mohou udělat zítřka to, bohužel, potěbují už dnes..A pak - ten ve české stále silný patriarchát... Terežka